

Afbrudte Tanker
Om
Ebiggheden,

Dysatte

Til Afmindelse

Over

Beledle, Belærværdige og Høylærde
(nu hos Gud salige)

Hr. Gabriel Heiberg,

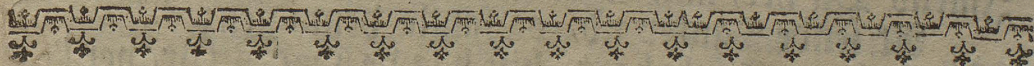
Provst og Sogne-Præst til Nye-Kirken i Bergen,
Som endede et prisværdigt og opbyggeligt Liv den 15de Nov. 1763.

Og hvis Jordiske Levninger blebe/

Den 25de i samme Maaned, geleidede af et stort og
anseeligt Følge, henbragte til sit Hvile-Sted i Nye-Kirken.

Imprimatur

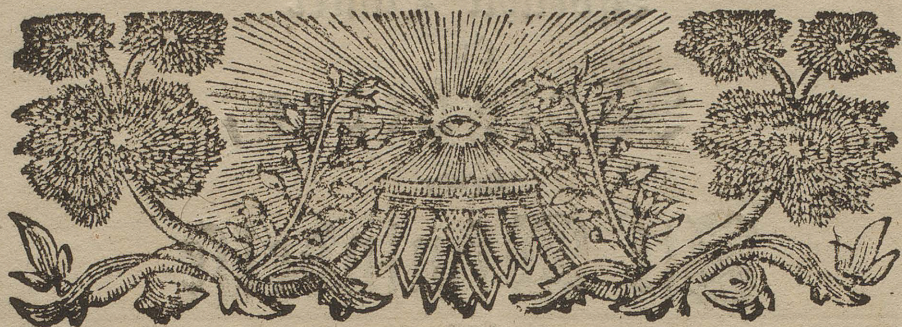
Fridrich Arentz.

B E R G E N,

Søgt hos Kongl. Majest. privilegered Bogtrykker, Christoph Rothert.

BN456

Fac ea, quæ moriens facta tuisse velis!

Denne stille Noe, hvor en Selv-giordte Plager,
En Daarens Buldren, tør forstyrre Sindets Fred,
Hvor Blisdoms Sandheder ved Himmel-Lys opdager,
Dg Siælen roelig i sig Selv sig sænker ned.
Imens Du her, min Siæl! een roelig Friestad haver,
Alt sende Sænker ud, og samle dem igien;
Saa send een Tanke bort, hist bag de Dodes Graver!
Dg kast et Frygtsoomt Blik til Evigheden hen!

Min

Min Gud! — hvad Stue-plads her aabnes for en Synder,
 Som, fød af Dig, dog en dit Billed længer haer!
 Mon Pinslerne da først for Alvor der begynder,
 Hvor et udpuner sig een gang sin Ende taer! —
 Jeg seer et Bundløst Svælg af Mar, af Fryd, af Plager,
 Hvor bæver Sielen nu! — D! gid jeg en var fød! —
 Ach! Himmell! — Hvilket Syn for den, der selv skal smage,
 Hvad denne Afgrund haer af bittert, eller sødt! —
 Nu seer jeg, hvad dit Navn, O Evighed! betyder:
 (O! skienk mig Lys af Dig, — Freemig! — Store! — Du!)
 Een Strøm, som uden Til-og Af-gang ævig flyder:
 Een Tidens Banemand: Et uophørligt Nu,
 Hvor et og tusind' Mar det samme Forhold haver:
 Een Kilde, stendig øst, dog altid lige røg:
 Et Hav foruden Bund, hvor Seraphs høje Gaver
 Og Adams svage Aand paa en gang taber Sig.

I denne Afgrund seer jeg hist et Lys oprinde,
 Som slukker Soeler ud, og viser hist det Land,
 Hvor Saligheden boer, hvor reene Aander finder
 Een Fryd, som lianes en med Alt, hvad tænkes kand.
 Her seer jeg Salighed fra Ichova nedstige
 Til Millioner, som omkring Hans Throne staaer;
 Af ulig Orden, dog af Fødsel alle liige,
 Alt, hvad de sole kand, de alle af Ham faaer.

Som Een i Herlighed Een anden overgaaer;
Dg atter hist een Flok af Syndere fra Jorden,
Som Syndeløse nu hos Een Korsfæstet staer.
Her skienkes alle af den samme Wellyst-Kilde;
Her mangler ingen, hvad hands Bøsen tage kand;
Her savnes ikkun det, som Glæden kand forspilde;
Dg Helligheden Selv er Soel i dette Land.

Ach! tør!—Ach! gid!—Ach! skal jeg haabe, eller tvivle?—
Skal jeg her uden for blot som Tilskuer staae? —
Tør et, skiont Frygtsomt, Haab i dette Hierte smile
Om een gang Selv een Deel i denne Fryd at faae! —

Hen Ach! — Jeg daaner, — Hvad er det, jeg hisset skuer?—
Et fælt og Bundløst Svælg af Millioner Bæe,
Een Dødens Hulle, fyldt med Angest, Gist og Luer,
Fremviser hist et Sted bereed for Syndere.
Jeg seer usalige i disse Luer brende,
Som nu udsone maae hver Lyst, de smagte før,
Med Angest uden Trost, med Piiner uden Ende;
Dg mindste glimt af Haab ey til dem smile tør.
Jeg hører, — Bæv min Siæl! — Elendige at bande
Sin Skabere, Sig Selv, og Alt, hvad skabet er. —
O! Red mig dog, min GUD! Fra disse dødens Lande! —
Styrt mig dog Aldrig ned i disse Angester! —

Si dette Syndens Lon, og Dødens Morgen-Gave? —
 Er dette Frugterne, Belløstens Torne bær? —
 Saa lad et ævigt Had, min Guld! Sig dybt indgrave
 I dette Hierte mod alt det, som syndigt er!
 Skal Du, O kiære Siæl! Din Boepæl eengang tage
 I een af disse So ulige Boeliger?
 Skal enten al den Fryd, som Engler selv kand smage,
 Du føle, eller og med Angest prøves der?
 Saa lad en Tidens Flugt, en Dyebliffets Binger,
 En Livets mindste Punkt forbie Dig flyve her,
 Med mindre Du Dig op til denne Scene svinger,
 At hente Love der for Livets Handlinger! —

Kom, Cæsar! nu, og roes, at du een Verden eger:
 Kom, Alexander! nu, og viis din Hønhed frem!
 Men viid! — Al Verden kun som Støv og Avner veyer,
 Naar du til dette Land eengang skal flytte hjem.
 Hvor Blinde, I som før med stolte Hiertes kneiste
 Paa Verdens blanke Støv! — hvor blev Jer Haab nu kast!
 Liig Boblen, som en Vind i dette Nu opreiste,
 Men inden Dyeblif ved egen Svaghed brast! —

Du Salige! Til hvis Afmindelse jeg Sang,
Du føler alt den Fryd, som jeg nu langt fra skuet;
Du frygted' aldrig for, naar Død og Verden truet;
Hvorfor? Thi Du fik Trost af Ham, paa Korset hang.
Dit Levnet værdigt var at finde Følaere:
Du viste mange Ting, dog meest om den Korsfæste;
Hans Love Du med Fynd indprentede Din Næste;
Dg et uskyldigt Liv Din Lærdom prydede.
Thi skal Din Værd og, Trods nedrig Avind! staae
Med gylden-Characteer i hvert et ærligt Hierte:
Dg tør een dristig Nar Dit Minde endnu sværte,
Du dog et Forsvar skal end i hans Hierte faae.

Saa Bladen stod:

Herunder hviler
Det, som kunde døe,
af

Belædle, Belærbærdige og Høy-lærde,

Mr. GABRIEL HEIBERG,

Provst og Sogne-Præst til Nye-Kirken i Bergen,

Han saae Verdens Lys den 13de Junii 1708.

Forlod samme den 15de Nov. 1768.

Efter at have giennemgaaet følgende Livets Forandringer:

1733. In Febr. Bestikket til Hører for den 3die Lectie
i Bergens Cathedral Skole.

1735. In Dec. Ordineret til Præst, som Capellan pro
Persona ved Nye-Kirkens Menighed i Bergen.

1736. den 11te Sept. Foreenet i Egetskab med Belædle og
Dyndjærede Jomf. CÆCILIA CHATRINA WIDDING:

I hvilket Kiærligt Egetskab Avlet 8 Sønner, 5 Døttre:

1738. den 31te Martii blev Sogne-Præst for Gloppens
Kald i Nordfiords Provstie:

1742. den 6te August. Provst over Bemeldte Nordfiords
Provstie

1765 den 15te Martii. Sogne-Præst for Nye-Kirkens
Menighed i Bergen.

For:

Forstand hadde Han tilførelles med de skarpsindigste, Lærdom med de grundigste, Hierte og Hensigter med de Bedste, Venner og Uvenner med Dyden Selb; Kort sagt: Hands Venner turde, uden Undseelse, offentlig roese Ham; Men een billig Undseelse befalede Hands Uvenner at tie.

